

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2Co/351/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912213154
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Novotná
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6912213154.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 6C/216/2012-66 zo dňa 24. marca 2015 takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 6C/216/2012-66 zo dňa 24. marca 2015 p o t v r d z u j e .

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým uznesením uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) a § 109 ods. 2 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol. Žalobcov návrh na prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnosti žalobcu nepovažoval za dôvodný. Ani subjektívny pocit žalobcu, ani podanie sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky takýmto dôvodom nie sú, najmä keď o namietanej zaujatosti sudcu už bolo právoplatne rozhodnuté krajským súdom tak, že zákonný sudca nie je z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený. Súd poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11.3.2013 v obdobnej veci týkajúcej sa tých istých účastníkov, ako aj na názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v iných veciach, podľa ktorého dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom sudca vykonáva súdnictvo.

Proti uvedenému uzneseniu okresného súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací súd odvolaním napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Odvolateľ namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia, pretože odôvodnenie nekonkretizuje, prečo neboli splnené podmienky na prerušenie konania. Zo zásady spravodlivého konania pritom vyplýva potreba, aby odôvodnenie súdneho rozhodnutia zodpovedalo požiadavke preukázania skutočností vypovedajúcich o možnosti pokračovať v konaní, a to mimo rozumných pochybností. Namietal tiež, že súd nemá procesné návrhy posudzovať podľa času, kedy boli podané ale podľa ich obsahu a zohľadnenie času je neprípustnou diskrimináciou. Ďalším odvolacím dôvodom bolo, že súd disponoval ústavnou sťažnosťou, ktorá tvorila prílohu návrhu na prerušenie konania a takéto podanie podľa jeho názoru vyvolalo právne účinky smerom k založeniu prekážky brániacej pokračovaniu v konaní. Odvolateľ ďalej namietal správnosť rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté, že konajúci sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci poukazujúc na rozhodnutia iných krajských súdov, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu. Uviedol, že ústavnú sťažnosť podal práve preto, že názor krajského súdu o nevyklúčení konajúceho sudcu v tejto veci, bol v rozpore s rozhodovacou praxou uvedených súdov. Podľa názoru žalobcu neobstojí, aby rozhodoval vylúčený sudca, a preto bol dôvod na prerušenie konania až do rozhodnutia ústavného súdu

o otázke nestrannosti súdu a osoby sudcu. Odvolateľ ďalej zdôraznil nevyhnutnosť a význam princípov rozhodovania nezávislým a nestranným sudcom.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.) prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v rozsahu odvolania žalobcu podľa § 212 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Námietka nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nedostatok odôvodnenia nekorešponduje s obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Nepreskúmateľnosťou pre nedostatkov dôvodov podľa § 157 ods.2 O.s.p., podľa ktorého súd v odôvodnení stručne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil a ako vec právne posúdil, potom trpí také rozhodnutie, ktorého odôvodnenie neobsahuje žiadne skutkové zistenia, na základe ktorých bolo rozhodnuté, alebo obsahuje skutkové zistenia, ktoré v konaní neboli zisťované, prípadne chýba ich právna kvalifikácia. Takouto chybou napadnuté rozhodnutie netrpí. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol podstatné skutočnosti, na základe ktorých dospel k záveru, že neboli splnené podmienky na prerušenie konania s poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pričom argumentoval, že otázka namietanej zaujatosti konajúceho sudcu bola už právoplatne rozhodnutá nadriadeným súdom. Ďalej, že dôvodom pre prerušenie konania nie je ani skutočnosť, že žalobca s takýmto rozhodnutím nie je spokojný a podal preto sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky.

Dôvodom nesprávneho právneho posúdenia, nedostatočne zisteného skutkového stavu a zaťaženia konania vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je podľa odvolateľa skutočnosť, že nesúhlasí s rozhodnutím krajského súdu o tom, že konajúci sudca nie je vylúčený z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci. Okresný súd takýto nesúhlas správne nepovažoval za skutočnosť zakladajúcu povinnosť prerušiť konanie podľa § 109 ods.1 písm. b) O.s.p., podľa ktorého súd obligatórne preruší konanie, keď rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je oprávnený sám riešiť.

Odvolateľ súčasne navrhol prerušiť konanie podľa § 109 ods.2 písm.c) O.s.p.. Z dikcie citovaného ustanovenia zákona vyplýva, že v tomto prípade ide o fakultatívne prerušenie konania, t.j. súdu nevzniká povinnosť konanie prerušiť, pokiaľ sa mu na základe skutočností vyplývajúcich zo spisu takýto postup nejaví ako nevyhnutný. Súd je oprávnený konanie prerušiť v prípade, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Odvolateľ v návrhu na prerušenie konania pripojil kópiu sťažnosti, o ktorej tvrdil, že túto podal Ústavnému súdu Slovenskej republiky. Sťažnosť žalobcu, adresovaná Ústavnému súdu Slovenskej republiky, sa mala týkať uznesenia krajského súdu o nevyhlúčení konajúceho sudcu v tejto veci. Jej podanie na Ústavný súd Slovenskej republiky žalobca nijako nepreukazoval. Ani táto skutočnosť by však nebola dôvodom na prerušenie konania, pretože otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca, môže preskúmať súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, nie ústavný súd v konaní o sťažnosti žalobcu, v ktorej namietala porušenie svojich základných práv podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uvedené konštatovanie potvrdzuje aj rozhodovacia prax Ústavného súdu Slovenskej republiky ako vyplýva z jeho rozhodnutí v skutkovo a právne totožných veciach (napr. sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo 06.02.2013, I. ÚS 92/2013 z 13. 02. 2013), ktorý sťažnosti obchodnej spoločnosti Pohotovosť, s.r.o. proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie a rozhodnutie. Odvolateľ vo svojom návrhu na prerušenie konania a ani v odvolaní nedokladoval a ani netvrdil, že prebieha konanie o otázke, ktorá môže mať vplyv pre rozhodnutie súdu

o podanej žalobe, t.j. nepredložil žiadny dôkaz o tom, že jeho ústavná sťažnosť bola prijatá Ústavným súdom Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Je potrebné s odvolateľom súhlasiť, že zárukou spravodlivého súdneho konania, na ktoré má každý účastník v zmysle Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd neoddiskutovateľné právo je, aby každú vec rozhodoval zákonný, nezávislý a nestranný sudca. Je potrebné zdôrazniť, že vylúčeným sudcom je len ten sudca, u ktorého vzhľadom na pomer k veci, k účastníkom alebo ich zástupcom, možno mať pochybnosť o jeho nezaujatosti. Samotná skutočnosť, že súdom prejednávaná vec náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mala byť spôsobená súdom v inej veci, nenapĺňa podmienky, za ktorých je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci podľa § 14 ods.1 O.s.p.. Odvolateľ sa mylí, pokiaľ sa domnieva, že takýto názor je ojedinelým názorom Krajského súdu v Banskej Bystrici. Naopak, ide o stabilnú rozhodovaciu prax súdov Slovenskej republiky, na čo poukázal aj okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, poukazom na príslušné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Obdobne možno poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23. júna 2013, sp. zn. 7 Cdo 141/2013, podľa ktorého „Dôvod na vylúčenie sudcu (§ 14 ods. 1 O.s.p.) nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejsť a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2010 sp. zn. 3 Nc 14/2010). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.". Rovnako možno poukázať aj na obdobnú rozhodovaciu prax v Českej republike za zhodnej právnej úpravy (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky, 31 Nd 209/2009 zverejnené pod č. 65/2010 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek). Tak ako je neústavné, aby vo veci rozhodoval vylúčený sudca, tak je neústavné, aby bol vylúčený z rozhodovania sudca, ktorý nemá pomer k veci a ani k účastníkom a ani k ich zástupcom.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd napadnuté rozhodnutie s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods.9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.